

LBRIS

We know
books

GEORGE TEODOR DINCĂ

O ZI DIN ETERNITATE

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DINCĂ, GEORGE TEODOR

O zi din eternitate / George Teodor Dincă

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-337-0

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2024, George Teodor Dincă

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

CUPRINS

PREFAȚĂ.....	5
O ZI DIN ETERNITATE.....	9
RAVEL.....	20
VALIZA.....	21
TESTUL.....	22
PANDEMIA.....	23
AFACEREA.....	24
COASA.....	25
CĂLĂUL.....	26
PAROXISM.....	28
A DOUA ȘANSĂ.....	30
INSTRUMENTELE.....	31
CIMITIRUL.....	32
TRENULEȚUL.....	36
ZBORUL.....	38
AUTOPSIER.....	39
FEMEIA.....	40
SUBMERS.....	41
AMÂNARE.....	42
SUPRAVIEȚUITORUL.....	43
OBOSEALĂ.....	45

ȘTIRI.....	46
CĂLĂTORIE.....	47
MALRAUX.....	49
ELIXIR.....	51
ADICȚIE.....	52
1888.....	53
VISUL.....	55
MAMA.....	56
HOLOGRAMĂ.....	58
CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.....	59
ANDRA.....	60
ÎNTREBĂRI.....	61
GÂNDURI.....	62
VÂNTUL.....	63
O LUME UNICĂ.....	64
CERȘETORUL.....	65
MATUSALEM.....	66
VIAȚA, UN VIS REAL.....	67
LUMÂNAREA.....	71
TOȚI SUNTEM DIAMANTE.....	72
DESPRE AUTOR:.....	75

PREFAȚĂ

Autorul scrie o proză reflexivă ce se relevă pe mai multe straturi meditative. Ecoul povestirilor sale naște rezonanțe ample și copleșitoare. Sunt proiectate imagini și teme prin care se conturează noi irizări lirice, articulate în alăturări de cuvinte care își impresionează puternic cititorul. Poveștile sale reflectă pictură și caligrafie, lumină și umbră, o alchimie originală dintre gând și text, căci scriitorul poartă mereu în text acel mister curgând ca o culoare fluidă pe chipul pânzei mirate.

Metaforic vorbind, autorul simte că proza face parte din ființa domniei sale. El, poezia și proza. Ce dialog minunat! Cu ele nu s-a simțit singur niciodată. Poezia și proza nu au hotar. Cuvintele, la fel. Ele vindecă rănilor, deschid ochii „orbilor“. Cuvintele adevărate mântuie durerea și întunericul din noi. Vânt și cu-vânt, duh și văz-duh! Omule, de unde vine cuvântul? Pâinea e cuvânt, lumina, la fel, ura și întunericul cuvinte sunt. Cuvinte care vindecă și cuvinte careucid, cuvinte care luminează și cuvinte care întunecă. Nevoia de-a rosti cuvinte este una dintre cele mai fierbinți și necesare nevoi ale omului, pe lângă nevoia de hrană, de dragoste, de adevăr și dreptate. Sculptorul din fața aerului rostește cuvinte, pictorul și muzicianul la fel. Pentru un scriitor, nevoia de-a rosti cuvinte seamănă cu nevoia de-a respira.

Detectăm în proza domnului Dincă o serie bogată de gânduri și sentimente, în fond o stare a lumii în plan estetic, o revitalizare a prezentului continuu, dar și a memoriei afective. Viziunea sa este tulburată de marile întrebări existențiale, având o exprimare neconvențională, din care irumpe un eu

încorsetat de contrarii, dar mereu capabil să găsească răspunsuri la excesul de civilizație cotidiană. Este o creație incendiară, până și dragostea e plină de forță, cu trupuri ce se zdrobesc, întreaga ființă se cutremură în fața misterelor existenței, cu memorări de tăceri ancestrale și suprapuneri de geografii interioare antagonice, crescând fascinant prin ploile toamnei, când lacul iubirii e plin de nuferi.

Cuvintele au puterea să dea viață unui univers infinit. Ele pot aduce la existență un registru nesfârșit de idei și sentimente. Așadar, închipuie-ți că ai la îndemână o vioară pe care ai primit-o în dar de la părinții tăi, adică ești un suflet sensibil și delicat. Prin intermediul ei, deții capacitatea de a transmite vibrațiile iubirii până la capătul lumii. Depinde însă de modul în care ai deprins arta de a transpune în realitatea sensibilă năzuințele nobile ale sufletului.

Proza domniei sale este matură, reflexivă, originală în cuvântul și emoția ce răzbat din texte memorabile. Autorul se prezintă în fața cititorilor săi cu o carte frumoasă, interesantă și impresionantă. Domnia sa este o ființă temperamentală, de bună factură, cum puține sunt în literatura noastră contemporană. Poveștile sale sunt spumoase ca șampania ce arde gâturile însetate de dragoste. Trecerea timpului induce nostalgie în sufletul scriitorului, care simte că nu are frică de iarna existenței.

Cuvintele domnului Dincă sunt fluturi metamorfozați în gând. Toate aceste prefaceri prin care trec gândurile scriitorului conturează un profil impresionant, real și original. Din rodul viselor sale, simțim sunetele suspinelor noastre, doar de noi auzite, în eternul absolut. Proza lui George Dincă este încărcată

cu o imagistică specifică, care nu exprimă numai asociații, ci și subiecte de multe ori surprinzătoare. Revelațiile filozofice întotdeauna sunt îmbrăcate în relațiile simple ale cotidianului. Caligraf al stărilor și al tulburărilor spirituale, George Teodor Dincă are curajul de a rosti adevăruri, de a realcătuși viața din fragmente de vis și taine.

Densitatea ideilor, vigoarea contabilității verbale relevă un cotidian blând ori tumultuos, dar nu banal în esența lui. Toate acestea fac dovada unei proze profunde, irigate de atâtea zbateri sufletești, a farmecului stărilor autentice. El este arhitectul care reorganizează lumea, după sufletul său, atât de profund și misterios. Autorul reface un drum ca să dea o definiție a pustiului care ne pândește, dacă nu vom găsi puterea să recunoaștem eternitatea creației. Proprietarul acestor texte este o ființă tulburată de propria-i natură. Frumosul divin în proză trezește simțuri adormite. Textele domnului Teodor Dincă ne umplu sufletul cu sentimente frumoase. În inima domniei sale stă doar un lucru divin: Iubirea. Nostalgie autorului este senină. Intensitatea trăirilor este copleșitoare. George Teodor Dincă nu este scriitorul tăcerii sau al uimirii. Domnia sa este o zi din eternitate, un dar divin cu miros de heruvim.

—*Baki Ymeri, scriitor, traducător și membru a Uniunii Scriitorilor din România*

O ZI DIN ETERNITATE

Când mi-am revenit, eram întins pe jos cu o durere groaznică la cap, îmi simțeam tot corpul cu multiple răni semnificative, în jurul meu erau bucăți de cărămizi, mult moloz, fiare, sticlă spartă, fum și sânge. O mână zăcea la câțiva metri de capul meu. Trupul, pesemne sfărtecat, nu se vedea. În depărtare se auzea un zgomot metalic deplasându-se pe fondul unui scâncet de copil alternând cu sughituri. O sirenă anunța un pericol iminent, probabil că se și întâmplase ceva.

A început războiul!

Primul gând a fost la Dumnezeu, imediat m-a străfulgerat imaginea soției, am început să plâng instantaneu. Din tot ce mi se întâmpla, iubirea învinsese. Un singur lucru nu puteam suferi: faptul că voi trăi. Pe moment, simții acest sentiment ca o condamnare, mă înșelam, de fapt, era o nouă șansă la viață. O șansă de care suferința nu te iartă. Am plecat târșâind un picior, nervul sciatic îmi fusese atins, durerea pornea din zona lombară; m-am îndreptat spre casă sau ce o mai fi rămas din ea. Ajungând în zona blocului, am văzut cum o parte a fațadei era căzută pe aleea din fața intrării, unde, cu doar câteva minute în urmă, vecinii își duceau viața cu tot cu visele lor optimiste. Până atunci, zilele avuseseră rutina obișnuită.

De sub o grindă, ieșea o claie de păr negru năclăit de sânge și o falangă, iar pe inelar era aceeași verighetă asemănătoare cu a mea, pe care i-am pus-o în Sfânta Biserică.

M-am apropiat. Picioarele îmi tremurau, nu mai simțeam nicio durere în corp, avansam parcă stând pe loc, inima dorea să înainteze, dar mintea își dorea să mă opresc. Când am ajuns, m-am scurs încet pe grinda care strivise trupul fragil al soției. Din cauza compresiei brutale exercitate asupra craniului, un ochi îi fusese smuls și se rostogolise nu departe de locul unde cu puțin timp în urmă clipea și transmitea sentimente cu sclipiri de viață. Am lăsat verigheta care lucea pe degetul mâinii pe care, cu o seară înainte, o sărutasem – o mână care încă era caldă –, nu înainte de a lua ochiul într-o mască chirurgicală, păstrată din timpul pandemiei pentru orice eventualitate. Nu am crezut că va fi utilă pentru o astfel de situație tragică. L-am pus în buzunarul de la piept, lângă inimă. Vedeam în fața ochilor numai ochii soției alternând cu imaginea ochiului din buzunar.

Nu gândeam și nici nu știam în ce direcție mă îndreptam, de fapt nici nu aveam o țintă exactă, un țel anume, în acel moment. Îmi imaginam cum ochiul victimei călătorește prin sufletul criminalului (un soldat devine criminal numai în urma unui proces, în urma unei sentințe definitive și irevocabile, în care se consideră că și-a depășit atribuțiile). Ce vede el acolo? Un suflet care trăiește cu gândul la soția lui, la copilul său? Se gândea oare că va lua o viață nevinovată?

Cu aceste gânduri în minte observ un soldat, nu îmi dau seama dacă este de al nostru sau dușman, din cauza fumului înecăcios. Mă aplec să mă ascund, observ la mică distanță un AKM, îl iau, verific cele două încărcătoare legate între ele cu bandă adezivă, unul era întreg, iar celălalt, o parte consumat. Soldatul are cască. Știu din timpul stagiului militar că orice glonț pe direcție tangențială cu casca o va străpunge, ca și cum

ai purta o meduză pe cap. Nu am sentimentul răzbunării, abia în acel moment îmi dau lacrimile la gândul soției și al unui sentiment de milă pentru soldatul din fața mea, aflat la o distanță aproximativă de 200 de metri, cu familie care tremură acasă de dorul său și de a nu muri în tabăra de război.

Îmi doresc ca în acest moment să fiu un băiețel de 5 anișori care nu crede că aceasta este realitatea și își dorește o mașinuță pe care o va vopsi în roșu cu sângele său, fericit cu noua sa mașină de pompieri, o dorință de Crăciun mai veche.

Am stat ascuns în liniște, un timp. Am adormit. Când m-am trezit, am văzut pe fațada unei clădiri un poster cu un manechin făcând reclamă unui rimel, iar un ochi printat pe pânză era găurit de un obuz. Am plecat obsedat și de acel ochi lipsă.

Mi-am adus aminte de o glumă pe care am făcut-o de sărbătorile de iarnă alături de soția mea, în compania unor prieteni: „Soția mea, de Crăciun, mi-a luat ochii pe palmă, cadou!”.

Sunt persoane care pot afirma că într-un astfel de moment trăiesc un coșmar, sentimentul meu este că mă aflu într-un punct din Univers în momentul în care are loc o implozie a unei planete pe care locuiam sau eram într-un city-break.

Mă trezesc din visare când prin fața mea trece, nu știu de unde a apărut, o femeie la aproximativ 34 de ani cu picioarele goale, nud, doar cu o șapcă pe cap inscripționată „WHO?“, acoperindu-i partea de scalp smulsă, plină de răni, funingine și sânge în parte închegat, cu multiple excoriații, având privirea ștearsă și chipul ca din fildeș. Cu tălpile goale, călca pe cioburile mărunte de pe jos, fără a schița suferința pe fața ei

tumefiată, lăsând în urmă forme de talpă roșie, ca o viață din care se scurge sângele, pic... pic... Înainta parcă atrasă de un miracol, în plin delir.

Da, era o imagine terifiantă a războiului.

Respirând din ce în ce mai greu prin fumul dens și urât mirositor a praf de pușcă – ca un fumător suferind de tabagism cronic –, observ un camion de armată vopsit în culori de camuflaj, cu motorul pornit și proptit cu o roată într-un mic șanț, având geamurile ciuruite de gloanțe.

Mă apropii, deschid portiera, în acel moment sunt străbătut de un sentiment de teamă: în cabină erau doi soldați căzuți unul peste celălalt, iar pe jos, lângă bocancii lor murdari, o baltă de sânge de un roșu închis, amestecându-se cu alta de un roșu deschis. Am prins și am tras jos din camion trupul inert al celui de lângă volan, intenția a fost să mă urc la volan și să plec din acel loc înfiorător, pentru a scăpa de această viață care mi s-a deschis în față. Într-o fracțiune de secundă, am avut luciditatea să realizez că voi fi o țintă sigură pentru oricine și confundat cu ușurință cu un dușman.

Continui să parcurg acest univers de coșmar la pas.

Victime inocente răpite de coasa morții. Aerul avea gust de moarte. Te obișnuiești.

În depărtare, o femeie urlă de groază. A născut un copil mort; apoi, murind și ea... În acel moment tragic, s-a născut Moartea. Acum încep cu adevărat ororile războiului!

Mă opresc brusc, instinctul îmi dă această comandă. Ascult cu atenție: se aud gemete și o foială de cârpe, grăbesc pașii

îndreptându-mă spre locul de unde venea zgomotul ciudat. Ajung și mă adăpostesc după un perete, încerc să-mi îndrept privirea spre acel loc. Nu îmi venea să-mi cred ochilor: un bărbat stătea deasupra unei tinere, sigur minoră, forțând-o... încercând a-i imobiliza mâinile; gura îi era astupată cu palma unei mâini, reușise să-i îndepărteze picioarele, cu picioarele sale; am îndreptat kalașnikovul spre capul său, cu pârgchia ridicată pe foc cu foc, și am tras (în armată, la grăniceri, am primit calificativul FB la trageri). Corpul s-a lăsat inert pe tânără, care a reușit să-l îndepărteze, ridicându-se și fugind îngrozită, mai mult dezbrăcată, cu sânge scurs pe față, dar nepângărită.

După un timp, așteptând să îmi revin, m-am ridicat cu gândul că totul fusese numai un vis urât, dar trupul fără viață din fața mea era dovada realității. Mai departe, fâșii din pânzeturi care zăceau însângerate printre dărâmături erau revendicate de câini cu botul și colții înroșiți de bucăți din leșurile găsite, iar unii dintre ei, fugăriți de rivali. Gândesc: pentru cine murim noi?

În fața mea, era un magazin cu instrumente muzicale, căutam o ieșire din starea în care mă aflam. Am intrat, parcă dăduse un concert Deep Purple: tobe răsturnate, boxe sparte, chitare electrice rupte. Am găsit un pick-up racordat la o stație și două boxe, îmi doream din tot sufletul un disc vinil cu Sonata Lunii, căutând prin raftul cu viniluri scăpat ca prin minune am reușit să recuperez unul. L-am fixat pe tambur, am așezat acul dozei cu o mână tremurând, într-un zgomot de hârâieli, m-am lăsat pe șezut și, rezemat de un pian cu un picior rupt, în acordurile lui Beethoven, am tresărit: în fața mea a apărut un

cap de femeie de sub biroul din fața mea, cu o mână întinsă spre mine ținând un cuțit de scrisori. Speriată și tremurând, m-am întrebat cine sunt, i-am răspuns printr-un gest liniștit și calm ducând mâna cu arătătorul pe buze, impunându-i să păstreze liniștea, arătându-i cu aceeași mână să ia loc lângă mine, ceea ce a făcut întocmai.

I-am privit fața cu partea îndreptată spre mine, lacrimi țâșneau din ochi clipocind pe obraz. Împreună am stat așa, eu ascultând, ea visând, singurul lucru care ne unea era cea simfonie. În armoniile muzicii, s-a auzit un telefon mobil, având ca sonerie o arie din Capriciu 24 de Paganini. Ca un făcut, doi monștri sacri s-au întâlnit pe un câmp de luptă încrucișându-și talentul ca într-un duel, unde niciunul dintre ei nu-și aruncase mânușa. Doamna a tresărit ca arsă pe un rug imaginar, s-a întins pe burtă cu o mână întinsă spre înainte pe sub biroul de unde apăruse, își retrase mâna cu care reușise să recupereze telefonul, iar cu un deget de la cealaltă mână apăsă tasta de răspuns. Nu putea pronunța decât: „Da... da... da”. În vremea acestei convorbiri sacadate, fața ei prindea viață, ochii îi scânteiau, porii s-au deschis, eliminând un lichid care se prelingea pe obraji alături de lacrimi. S-a ridicat parcă trăgând de o manetă pe care scrie „eject”, a ieșit prin locul unde fusese o ușă spre stradă, ignorând pericolul de la tot pasul, dispărând în scurt timp din câmpul meu vizual.

Când m-am hotărât să părăsesc acel loc, văd ieșit dintr-un raft un colț de copertă de vinil Pink Floyd – The Dark Side Of The Moon. Mă aplec, schimb LP-ul, rotesc volumul stației la maximum, acordurile încep vibrația. Mă îndepărtez, am o senzație terifiantă a percepției sunetelor, de parcă mi-ar fi fost

administrat un sedativ înainte de operație. Aud o explozie puternică, urmată de zgomotul prăbușirii unei clădiri, instinctiv m-am trântit, ducând în același timp mâna dreaptă deasupra capului, fiind mai mult o simulare de protecție. Era magazinul unde mi-am revigorat starea de optimism și speranță... pesemne cuiva nu-i plăcea Floyd.

Mă ustură ochii din cauza fumului, a aerului încărcat cu praf de moloz. Lacrimile de la usturime se amestecă cu altele, când conștientizez, în acest moment sinistru, cu durere pierderea copilăriei și un sentiment de îmbătrânire bruscă.

O indiferență lamentabilă îmi poate caracteriza starea de spirit. Mă văd silit de soartă să lupt.

Amintiri șterse din existență, blocul cu cofetăria de la parter, unde mergeam cu mama să mănânc un profiterol cu zmeură, sau cinematograful unde îmi pierdeam timpul când chiuleam de la ore ori, adolescent fiind, cafeneaua unde ne adunam mai mulți tineri consumând cinci-șase cafele, vorbind despre formații de muzică progresivă, hard rock, sau restaurantul unde vara deschidea și terasa, pierzând timpul ca nisipul consumat în clepsidra tinereții noastre cu două-trei halbe sau țapi de bere. Se dezbăteau subiecte adaptate vârstei, viziunea asupra vieții, planuri de viitor și, cu cât creștea valoarea notei de plată, cu atât viitorul era mai prezent și mai real, de cele mai multe ori, hilar. Bancurile și prestidigitațiile ieftine erau nelipsite. Nu ajunseseam un om lipsit de nostalgia amintirilor. Am fost o victimă a împrejurărilor.

Este o zi frumoasă pentru a fi erou. Toți plecăm din lumea aceasta eroi – mai mult sau mai puțin –, dar adevăratul erou de

lângă noi, din metrou, de pe stradă, din lift, de la semafor, este femeia, anonimă, erou nemedaliat și câteodată nemeritat pentru noi, ceilalți eroi.

Prin cap îmi treceau râsete din copilărie cu imagini de trupuri de clovni desfigurate care râdeau cu o gură imensă, roșie, până la urechi. Oare nebunia încerca să se acomodeze? Compania unui plegomazin ar îmbunătăți situația?

Toate aceste stări create de imaginile înconjurătoare în care eram implicat fizic și emoțional se pare că trezesc artistul schimonosit din mine, renăscut în vârtoarea evenimentelor.

Simt cum o simfonie rock atacă portativul, pus asemenea unui stabilopod în calea creației.

Gânduri care nu-mi dau pace. Pace! – substantiv abstract. A ajuns ca Pacea în lume să fie în minoritate, iar acolo se pregătesc planuri, scopuri, interese, care la timpul lor vor fi aruncate în față, an de an, guvern după guvern, care alocă procente din PIB pentru înarmare, își vând unii altora diferite armamente noi sau SH-uri (pentru cei care nu trebuie să devină o forță militară).

Simfonia continuă. Te liniștești, dominat de un sentiment puternic de iubire, care dă naștere unui gând: de ce ți se dă ocazia de a trăi această oroare? Și atunci am simțit! Un plâns liniștit, în care simțea o înțelepciune matură a evenimentelor înconjurătoare, o cooperare cu Dumnezeu, a unui prunc, înconjurat de tot ce poate fi mai odios. M-am apropiat de căruțul răsturnat, de unde își ducea lupta sa dând din mânuțe și piciorușe în speranța că brațele materne îi vor veni în ajutor, dar trupul inert de la câțiva metri distanță, presupun, al mamei

sale, a fost smuls cu violență de un suflu puternic. L-am luat în brațe, m-a privit surprins fără să zâmbescă – se maturizase –, iar eu devenisem un copil trist.

Nu departe, era o bisericuță, apropiindu-mă, pe cele câteva trepte de la intrare stătea așezat cu capul aplecat în palme un preot cu sutana murdară. Când am ajuns în apropierea sa, a ridicat capul îndreptându-l spre mine, m-a înțeles din privire, ridicând ambele mâini pentru a-i da trupușorul firav. Când l-am simțit la piept, preotului i s-a luminat fața, schițând un zâmbet pe care se prelingea o lacrimă. Bebelușul i-a răspuns cu un zâmbet însoțit de un gângurit. Am plecat împăcat și totuși cu o greutate care mă apăsa.

Dau colțul pe următoarea stradă, cu teamă de a nu mă intersecta cu personaje străine de pace și care în niciun caz nu empatizează cu adversarul. În schimb, am avut parte de o altă surpriză. Pe un tanc părăsit, cu o șenilă ruptă, se afla o pereche de îndrăgostiți; se pare că doar unii ca ei pot fi atât de inconștienți și lipsiți de simțul realității pericolelor. Dar iată că drama care se desfășura în jurul lor pierduse lupta cu iubirea dintre ei. Iubirea le extazia fericirea. Dansau ca doi orbi, rupți parcă din pelicula „Parfum de femeie“ cu Al Pacino. Parcă doar ei existau pe scena unui război într-o opulență de arsenale desfășurate. În acel haos, Moartea avea ochi pentru fiecare, iar dansul lor nu îi scăpase privirii. În acel teatru de război, singură Moartea zâmbea. Își trăiau ultimele clipe la intensitate, parcă simțind prezența entității. Priveam fascinat cum fericirea îi va însoți în Rai.

Frapantă era costumația lor. Rochia fetei era făcută la repezeală din pânze colorate diferit, în nuanțe pastelate,

sugerând drapelul părții combatante, iar hainele tânărului erau colorate diferit, fără nicio legătură cu moda, sugerând cealaltă tabără. Am închis ochii.

Cu această imagine în minte am întors capul și, întorcându-mă complet, am plecat, lăsându-i să se desfășoare în universul lor.

Nu-mi doream decât să văd marea și să intru în ea, pentru a-i simți grandoarea nemărginită. Am plecat într-acolo.

Locomotiva mușca nesățios din șinele metalice.

În fața mea, apărui imaginea panoramică a mării. Se simțea briza care împrăspăta aerul sărat. Valurile înspumate, de culoarea cerului – cu nori ca de cerneală mai închisi în nuanțe spre orizont, de parcă Dumnezeu intenționat a dorit să facă două ceruri, unul pentru tronul Său, deasupra, și altul jos, pentru noi, imaginea Sa. Locul unde Creatorul se întâlnește cu creația.

Îmi este frică de nisipul plajei, mă simt ca-ntr-o clepsidră uriașă, unde timpul mi se scurge sub tălpi.

Simțeam un dezgust de viață. Aveam doar o dorință: „De a umple spațiile interstelare alături de toate victimele colaterale“.

M-am dezbrăcat încet, în timp ce mă apropiam de apă. În timp ce apa mă cuprindea în brațele sale de catifea, moale, am auzit un zgomot sec în spate. Există un moment în viață când devii imun la pericol. Avansezi. Mă opresc când apa îmi ajunge la brâu, privesc întinderea apei până la limita orizontului.

Se întâmplă ceva, nu mai sunt în apă! O forță blândă mă smulge din apă, plimbându-mă pe deasupra întinderii ei; la orizont, un ochi căprui – perechea celui din masca chirurgicală –, care mă privea în ochi și îmi zâmbea. Mă simt ridicat în spațiu ca un pasager interstelar. Este ceva sublim, mai frumos decât un vis. Este veșnicia, aici și acum! Azi o zi, mâine eternitatea.

Atrocități, realitatea războaielor în care civilii plătesc.

Mă întorceam acasă de la un concert la Ateneul Român, unde m-am desfătat cu Boleroul lui Ravel, încercând să-mi imaginez, în speranța că voi trăi starea emoțională a unei cunoștințe sau rude, cum i se mai spune, cu nenumărate internări prin spitale psihiatrice, în țară și în afara țării. Am făcut legătura dintre reprezentație și spitalul psihiatric, cum la premiera compoziției o doamnă spectroare s-a ridicat în picioare, exprimându-și părerea ca o recenzie cu voce tare în sala de concert, tracasată de ritmul obsedant al piesei, strigând: „Ajutor, un om nebun. E nebun!“. Afirmatie confirmată de însuși Maurice Ravel, spunând: „Acea femeie a fost singura care mi-a înțeles cu adevărat opera“.

Seara, am avut de 18 ori același vis. Se făcea că nebunia își cerea din garderoba spitalului cămașa de gală; mai exact, de forță. Și o primea. Atunci se liniștea, era în lumea ei. Dacă se întâmpla ca la o ieșire în societate cămașa să o strângă, incomodându-i silueta, „accepta“ cu resemnare un plegomazin și, cu ultimele forțe, mai comanda un repetir.

Purta cu el o valiză ușoară, nu prea mare, care să nu-l incomodeze. O valiză chiar banală, dar nu urâtă. Toată lumea care îl cunoștea se întreba ce poartă în ea. Dacă ar fi știut, ar fi apărut mult mai multe întrebări. De ce? Pentru ce sau pentru cine? Uneori, îl amuza, alteori, era sobru, chiar antipatic. Nu-și ținea valiza încuiată niciodată. Când simțea răul din jur, răutatea, ura, jignirile și amenințările celor din jur, privea valiza, ca în secunda următoare privirea să-i fie precedată de un zâmbet plin de optimism.

În valiză ducea Moartea!

O sechestraseră, dar nu o ferecase. Răul era în jurul său, iar el era singurul care nu știa acest lucru.

Văzându-l puteai afirma – și nu departe de adevăr –, că este un nebun care parcă își ducea coșciugul incognito. Își spunea, în sinea lui, că-n momentul în care va dori să viziteze tărâmul fără întoarcere nu trebuie decât să deschidă valiza, zâmbind. Cu acest ultim gând, nu mai apucă să deschidă valiza, muri.

Legat la ochi, i s-a dat să recunoască mirosind diverse produse. Când i-a fost dată sarea, a tras pe nări simțind instantaneu mirosul mării, neegalat de sărat. Următorul test a fost făcut cu praf de ardei, reacția fiind, evident, de usturime, dar mai pregnant a simțit mirosul pământului de unde a răsărit, precum gustul unui vin din care simți mai ales via de unde provine, soarele care a îmbrăcat-o ajutând să se desăvârșească. Nu toate au putut fi recunoscute, dar cel mai puternic și plăcut miros, renăscându-i amintiri demult uitate, a fost când a încercat mirosul filelor unei cărți vechi.

Cu adevărat cel mai plăcut miros care te încântă toată viața. Cărțile devin plăcere sățioasă oricărui gurmand de lectură.

Șansa de a scăpa dintr-o pandemie apărută peste noapte – cum s-ar zice – era egală cu șansa de a-i supraviețui. Nu simțea teamă, ci doar un gust de scârbă de tot ce vedea în jurul său. Apăruseră oameni de știință precum ciupercile după ploaie, toți căutau un ser. La ce folos? Pentru a-ți crea o iluzie. Străzile erau aproape pustii, mergea relaxat ca într-o zi de sărbătoare, când lumea pleca din oraș în stațiuni sau la reședințele de la țară. Își făcea scenarii amuzante, în timp ce-i era indiferent pe unde merge. Nu avea o țintă anume. Frica domnea cu adevărat doar printre cei instalați – credeau ei – confortabil în buncărele lor. Își dorea să întâlnească o ființă care înainte de „eveniment“ își proteja câmpul energetic să nu-i fie invadat și, când îl va întâlni, sigur i se va arunca în brațe pentru a fi îmbrățișat, a simți și a trăi tot ce a pierdut de la copilărie, afecțiunea.